

Nicole Trope

KODUNE EMA

ARMASTAV EMA.
USTAV SÕBER.
VALETAJA.

Originaali tiitel:
Nicole Trope
The Stay-at-Home Mother
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Nimed, tegelased, ärid, organisatsioonid, kohad ja üritused, mis pole selgelt avalik omand, on autori väljamõeldised või neid kasutatakse fiktiivselt. Sarnasus tegelike inimeste, elavate või surnutega, sündmuste või paikadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Piret Pruul
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Nicole Trope, 2023. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D11432623
ISBN 978-9949-87-149-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Davidile, kes ütles „Võin kihla vedada, et sellest saab raamat,“
kui midagi natukenegi huvitavat juhtub. Sul oli õigus.*

PROLOOG

„Tere, siin Andrea. Ma ei saa praegu kõnele vastata. Jäta sõnum ja helistan sulle tagasi.“

„Tere, tere... Ma eeldan, et see on Andrea Gately, kes on märgitud kontaktisikuks Maailma Kadunud Laste veebilehel. Tean, et su postitus käskis vaid politseiga ühendust võtta, kui mul on informatsiooni, aga leidsin su Facebookist, kus on su telefoninumber olemas. Mul pole aimugi, miks su telefoninumber peaks Facebookis olema, aga ma ei helista selle pärast. Tean, et oled Austraalias ja mina olen USAs, nii et ma ei tea, milline on aja vahe, aga mind eriti ei huvita. Helistan sulle ütlemaks, et andsin su telefoninumbri ja kontaktinfo sinisele politseile ja nad kinnitasid, et nad hakkavad asja kohe uurima.“

Miks sa kasutad kadunud laste veebilehel minu poja pilti, Andrea Gately? Miks sa seda kasutad ja kust sa selle said?“

1

ANDREA

Praegu

Andrea seisab oma eesukse juures, võtmed käes, kui auto kummide vilinal tänavale sõidab, vigisedes maja ees seisma jääb ning ümbruse lärmi ja põlenud kummi haisuga täidab. Tänavalamp vilksatab, nagu oleks miski seda häirinud, ja peksleva südamega Andrea pigistab võtmeid oma käes.

Tuul piitsutab maja, paisates vettinud pruune lehti laiali, kui auto seisab tühikäigul tema maja ees, mootor pimeduses kurjakuulutavalt mürisemas. Andrea pulss taob tema kurgus, mis teeb neelamise raskeks.

Tagumine uks avaneb ja naine kissitab silmi, püüdes autosse näha, kuid ta on, lihased pingul oma kohale naelutatud.

Tagumiselt istmelt ilmub Terry ja vajub tänavale hunnikusse. Lahtise uksega auto kiirendab pimedusse, jättes endast maha piinatud kummide haisu ja tema maas kõssitava abikaasa.

Andrea ei suuda liigutada, ei suuda isegi mõelda, mida teha, kuid laps ta kõhus põtkib pööraselt.

Terry ei liiguta ja naise peas kajavad sõnad „ta on surnud“. Andrea hakkab mehe poole liikuma, hoides võtmeid nii tugevalt käes, et need lõikavad ta nahka. Kui ta Terry juurde jõuab, mees oigab ja ajab end sirgu, et Andreal otsa vaadata, mõlemad silmad paistes ja punsunud, tänavavalgustite kollane kuma ta sinikaid valgustamas.

Andrea vaatab ringi ja tunneb kergendust, et kedagi teist pole tänaval, et nad on üksi, samal ajal kui ta püüab läbi raskuste välja mõelda, mida öelda või mida teha.

Nende pilgud kohtuvad, Terry tõuseb ja lonkab aeglaselt ning vaevarikkalt naise poole. Andrea astub sammu tagasi.

„Ma keerasin jama kokku,“ ütleb mees karedal häälel. „Ma keerasin väga suure jama kokku.“

2 GABBY

Praegu

Gabby püüab piisavalt aeglaselt astuda, kuid siiski piisavalt kiiresti edasi liikuda ja kuigi ta tunneb telefoni enda käes pidevalt vibreerimas, teab ta, et ta ei tohiks seda vaadata, ei tohiks neid sõnumeid lugeda. Ta ei taha teada, mis nendes seisab, aga ta tunneb, justkui magnet tõmbaks teda, ja ta ei suuda vastu panna, ei suuda end takistada alla vaatamast ja neid sõnu nägemast.

Kas sa oled hull? Miks sa seda teed? Sa pead lõpetama. Sa pead tagasi pöörduma. Ma palun sind.

Gabby süda peksleb ta kurgus, nahk tõmbub higiseks, aga ta ei saa nüüd tagasi pöörduda.

„Ei,“ ütleb ta valjult. „Ei.“ Inimesed pöörduvad ja vaatavad teda, aga ta ei saa seisma jääda. Ta peab seda praegu tegema. Ta peab praegu kõike muutma.

3

ANDREA

Viie nädala eest

Andrea vaatab toas ringi ja püüab mitte lasta rõhuval meeleheitel takistada tal teha seda, mis vaja. Ja teha on vaja kõike.

Nad kolisid sellesse majja kolme päeva eest ning selle kolme päeva jooksul pole ta teinud eriti midagi peale koristamise ja asjade lahtipakkimise. Täna hommikul tundub, et ta pole selle hiiglasliku ülesandega algustki teinud. Ühes elutoanurgas on kastivirn, mis on peaaegu sama kõrge kui temal pikkust. See on veidi viltu vajunud ja on kastides sisalduvate asjade raskuse all kokku vajumas. Neil on kirjas GARAAŽ ja AED ja TERRY, sest need on kastid, mille Terry lubas sel nädalavahetusel lahti pakkida. Need on akna ees virnas ja blokeerivad sisse paistvat hädist päevavalgust. Paksudest pilvedest hall taevas pakub niigi vähe valgust, nii et hoolimata kellaajast paneb ta tule põlema ja avastab, et toas vajavad kaks pirni väljavahetamist. Kõikjal majas on katkisi pirne, kaasa arvatud Jacki toas. Ta peakski kontrollima, mida Jack teeb. Mõte lipsab ta peast, kui ta uuesti toas ringi vaatab. „Raseda aju,“ ütles ta ema naerdes, kui Andrea oli talle öelnud, et tal ei püsi ükski mõte üle paari sekundi peas, aga ta teab, et asi on enamas. Tema meeltes kaiguvad aina hirm ja muretsemine ning need emotsioonid võtavad üle valdava osa ta mõtetest.

Olukorra teeb vaid hullemaks, et maja – see tuuletõmbusega maja, mis on, olgugi et väga heal tänaval – on nii halvas seisus. Vaibad on uued ja seinad on värskelt värvitud, kuid kõikjal, kuhu ta vaatab, näeb ta lagunemist, alates kulunud puitakna- raamidest kuni pragudeni laes. Tõenäoliselt ilmusid need taas välja vaid mõni päev pärast värvimistöde lõppu. Maja kriiksub ja kägiseb kogu öö, nagu hädaldaks, et temas elatakse. Eelmine omanik suri oma voodis pärast seda, kui ta oli siin viisküm- mend aastat elanud, nii et ehk igatseb maja teda taga ega taha elanikeks uut peret.

„Ega mina sind ka eriti ei armasta,“ pomiseb Andrea ja nae- rab siis enda üle, et ta elutu asjaga räägib.

„Alati on pragusid,“ ütles Terry talle eelmisel öhtul, kui ta voodit kokku pani. „Maja on ehitatud savile, nii et iga kord, kui vihma sajab või on põud või...“

„Või väike tuuleil,“ lisas Andrea.

Terry naerab, kuid see pole naljakas.

Andrea tõmbab ninaga. Paks kopitushais on kõikjal, kuid praegu on see igal pool Sydneys nii. Sügisesed vihmad muutu- sid kevadisteks vihmadeks, mis muutusid suvisteks vihmadeks ja nüüd on käes aprilli algus, mis toob uued sügisesed vihmad. Praod uste all ja akende ääres lasevad sisse külmi tuuleile, mis panevad naise värisema. Ta oli küttesüsteemi tööle pannud, kuid mõtles siis elektri hinnale ja lülitas selle uuesti välja. Kui ta muudkui edasi töötab, hakkab tal piisavalt soe.

Andrea meeleheide sobib ilmaga kokku. Päikesepaiste tun- duks praegu olevat nii vale, kui kõik, mis Andrea teha tahab, on nutta.

„Vähemalt pole mu kodu üle ujutatud,“ ütleb ta valjult ja tuletab endale meelde olla tänulik selle eest, mis jumal talle and- nud on, nagu ta vanaema tal alati teha käskis. *Alati on keegi,*

kelle kannatused on suuremad kui sinu omad. Tänuikkus on see, mis aitab iga päeva üle elada.

Tema õde Brianna elab väikelinnas Queenslandi piiri lähedal, kus ta abikaasa on arst. Brianna kodu on viimase kuue kuu jooksul kaks korda veega üle ujutatud, sest vihma muudkui sajab päev päeva, nädal nädala järel. „Selline tunne on, et see ei saagi kunagi läbi,“ oli ta Andreale alles eile öelnud, kui ta saatis hulga hiljutisi pilte – ühel pildil oli ta uhiuus nahkdiivan, mis hulpis elutoa kahepoolsetest uustest välja. „Ma ei tahtnud, et lapsed sellel sööksid, et nad kaunile nahale toitu ega jooki peale ei ajaks, ja nüüd läks see sama teed, mis eelmine diivan – uksest välja ja prügikasti,“ ütles ta nukralt naerdes.

„Soovin, et saaksin tulla sulle appi koristama,“ ütles Andrea.

„Sul on kolmeaastane laps ja sa oled peaaegu üheksandat kuud rase,“ vastas Brianna. „Ja sa just kolisid. Sul on endalgi piisavalt probleeme.“

„Muidugi on,“ pomiseb Andrea valjult ja vaatab toas ringi.

Ta kummardub kasti kohale, millel on kirjas RÄTIKUD, lõikab selle papinoaga lahti ja ohkab, kui näeb rätikuid, mis sobiksid pigem prügikasti kui tema vannituppa. Kõik on veidi kulunud, sest need rätikud ostis Terry kümme aastat tagasi, kui ta kodust välja kolis. Uued rätikud olid Andrea jõulunimekirjas enne... enne kõike. Ta viib sinise komplekti pere vannituppa ja roheline komplekti nende väikesesse vanamoodsasse privaatsetse vannituppa, mille seintel on roosadest ja mustadest plaatidest mosaiik, mis võiks isegi retro mõttes maitsekas olla, kui poleks kõiki neid pragusid ja kui terved tükid mõnest kohast puudu poleks.

„Vaatan garaaži läbi, kas seal on järelejäänud plaate. Eelmistest omanikest pidi midagi jääma, alati jääb,“ lubab Terry, kuid Andrea ei looda eriti, et seda juhtuks.

Väike kapp, kuhu ta otsustas voodipesu panna, on juba linu ja laudlinu hoolikalt täis topitud ning millelegi muule pole ruumi.

„Pole asjade hoidmiseks ruumi ega valgust,“ pomiseb ta. „Muidugi.“ Andrea surub jõuga hunniku kokkusobimatuid pruunid ja kreemikates toonides rätikuid kappi. Ta tahab tassi-kest teed ja šokolaadi.

„Meil on rohkem kui enamikul inimestel,“ ütles Terry eelmisel õhtul ja Andrea tahtis mehega nõustuda, sest kõik oleks lihtsam, kui ta suudaks end selles veenda. Aga tal on raske, eriti kui ta pärast poest käimist vaatab tšekki või loeb tõusvate elektrihindade kohta või vaatab ringi majas, kus ta nüüd elab.

„Sa oled siin lõksus, nii et lõpeta vingumine,“ ütleb ta valjult, püüdes endalt seda tuju maha raputada, ja surub viimased rätikud praeguseks segamini kappi.

Tal on laps, teine on sündimas ja Terry on peres leivateenija. Ta ei saaks lahkuda, isegi kui ta seda tahaks. *Ma ei taha lahkuda. Ma armastan Terryt. Ma armastan või armastasin elu, mille me koos löime.* Terry on võluv. Kõige suurema naeratus ja valjema naeruga mees. Ta on naljakas ja lahke ning keegi ei suuda Andread read nii naerma ajada kui tema.

Täna hommikul enne tööleminekut suudles ta naist hellalt otsmikule. „Asjad lähevad paremaks, tean seda,“ sosistas ta. Andrea sulges silmad ja saatis taeva poole palve, et asjad tõepoolest paremaks läheksid.